

ham, og ogsaa i den Henseende har jeg den Mening, at de to Seminarier har den Opgave med Dygtighed at spejde dels over Grænsen Syd paa, hvor man kan lære saa meget, dels over Nordsøen, hvor man ogsaa kan lære meget. Japanerne har det Ord-sprog: Man kan lære noget alle Vegne, selv i Kina — det er dér, de har lært alt det, de kan. Jeg vil naturligvis ikke sige, at det forholder sig ganske analogt med os, for vi har ikke lært alt hos de 2 Naboer, men vi har i Fortiden lært uhyre meget baade af det tyske og det engelske Folk, og jeg vilde have været glad, hvis jeg havde faaet det Indtryk, at de, der har Ansvaret for at besætte Lærerposterne, havde forstaaet deres Opgave saa godt, at disse Seminarier var blevet forsynet med Lærere, som ikke alene kunde løse den almindelige Opgave, men som var saa fremragende Personligheder, at de i den dobbelte Betydning, jeg her har sagt det, kunde være Forpost, Udkigspost, Spejder ved vor store Nabo mod Syd. Men det er efter min Mening ikke Tilfældet. Jeg hørte paa Undervisningen i mange Timer i Haderslev. Jeg skal naturligvis ikke trætte det høje Ting med en omstændelig Redegørelse for saadanne pædagogiske Detailler, men for at underbygge min Kritik maa jeg dog nævne 2 Eksempler, som ethvert Medlem helt uden Sagkundskab i pædagogiske Spørgsmaal straks kan vurdere. Jeg hørte til Eksempel en Lærer undervise i Fysik, fuldstændig uden Apparat til Demonstration. Emnet var Haarrørskraften. Han havde ikke saa meget som et Glas Vand for at vise, hvorledes der er Vedhængning mellem Vandet og Karret. Han lod sig nøje med en Tegning paa den sorte Tavle, og den var helt forkert, uden at han rettede det . . . (*Forsvarsministeren*: [Klaus Berntsen]: Den var rigtig) . . . Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Forsvarsminister nu forstyrrer mig lidt, for det er jo ubehageligt, at han er medansvarlig for den Forsømmelse, man har gjort sigskyldig i . . . (*Forsvarsministeren* [Klaus Berntsen]: Det var ikke min Hensigt . . . Saa beder jeg om Forladelse; man kan ogsaa komme til at begaa Overtrædelsessynder, uden at det er forsøgt. Tegningen var rigtig inden i Haarrøret, men Fladen udenfor Haarrøret var fuldkommen plan baade ved Væggen ind til dette Haarrør og ved Væggen ved Karret. Nu kan man naturligvis more sig over dette, som jeg forstaaer, at den højtærede Forsvarsminister gør; for hans Pædagogik bestaar udelukkende i, at man skal tale og lade Munden løbe

Anden Næstformand (Parkov): Denne Udtalelse var mindre heldig.

Vilhelm Rasmussen: Hvis den er mindre heldig, tilbagekalder jeg den øjeblikkelig og nøjes med at henvise til Forhandlingerne i den store Skolekommission, naar de fremkommer; saa vil man se, at hvad det saglige angaar, er den rigtig godt truffet, selv om der formelt kan gøres Indvending imod den. Der var altsaa alvorlige Fejl selv i Tegningen. Jeg hørte paa en anden Time, den drejede sig om Mennesket, specielt Baglemmernes Skelet. Læreren havde her til sin Raadighed et Skelet; her var altsaa alle Midler til at drive en rigtig Undervisning. Hvorledes gik det saa for sig? Ja, Læreren lod sig nøje med lige akkurat at pege paa Bækkenet, saa styrtede han hen til den sorte Tavle, og dér tegnede han — naturligvis ufuldkomment — et Billede af den ne Side af Bækkenet og fortalte, at denne Knogle oprindelig dannedes af 3, men uden at paavise paa Skelettet, at man kan se, at det er Tilfældet. Først da Læreren kom saa langt i Behandlingen af Baglemmernes Skelet, at han naaede Skinnebenene, opfordrede han sine Elever til at føle paa sig selv; og da han nu var naaet til den rigtige Teknik, begik han atter den Fejl, hvor han skulde have gjort det rigtige: at vejede El ven i, hvorledes han kunde føle på sit Skinneben. Det var alt sammen stillet paa Hovedet. Og hvad siger saa det høje Tings Medlemme om selve den Ting, at man overfor voksne Elever, som har en Lærebog, hvor hvert Ord, Læreren sagde, staar trykt — og det har jeg konstateret ved at læse det igennem — gennemgaar Lektien for disse Elever, naar den drejer sig om et saadant Emne, hvor de paa Skelettet, som Seminariet har, kan studere Tingen paa første Haand, og hvor de til en vis Grad ved Undersøgelse af sig selv paa allerførste Haand kan erfare, hvorledes det forholder sig?

Jeg siger, at en saadan Undervisning er fuldstændig forfejlet, og naar det sker i en Time, hvor der er saa gode Betingelser, vil man deraf kunne slutte, at hele Undervisningen er anlagt paa, at Værelserne skal være Høresale i Stedet for Arbejdsværelser. Nu beklager jeg dette, fordi der fra Forgangene er leveret det danske Folk glimrende Lokaler, saaledes at man kunde fylde disse Seminarier med en videbegærlig Ungdom. Men hvorfor har man saa ikke sørget for at sætte Lærerkrafter derhen, som er en saadan Undervisning voksne?